Καιρός μετανοίας (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Αυγούστου, 2018

Την **29η Αυγούστου η Εκκλησία εορτάζει την αποκεφάλιση του Ιωάννου του τιμίου προδρόμου και βαπτιστού του Χριστού**. Βέβαια ο εορτασμός δεν είναι πανηγυρικός, γι' αυτό και έχει καθιερωθεί **αυστηρή νηστεία** κατά την ημέρα αυτή. Δεν είναι όμως και ημέρα πένθους, όπως δεν είναι ημέρα πένθους η οποιαδήποτε άλλη εορτή μάρτυρα της Εκκλησίας. Είναι ημέρα θριάμβου της πίστης προς τον Θεό.
Ο Ιωάννης θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, με βάση τις κρατούσες σήμερα αντιλήψεις, απόκοσμος και αντικοινωνικός. Ζούσε στην ερημιά, φορώντας απλό κατεργασμένο δέρμα και τρεφόμενος με ακρίδες ή βλαστάρια και άγριο μέλι. Χαρακτηριστικός τύπος αυτού, τον οποίο σήμερα μεμφόμαστε, επειδή παραιτήθηκε απ' όλες τις χαρές του βίου. Σαν εμείς να έχουμε γευθεί τη χαρά μέσα στις ηδονές και στις απολαύσεις. Έχοντας, στην τρομακτική σύγχυση που μας χαρακτηρίζει, **μπερδέψει τη χαρά με την ευχαρίστηση** αυθυποβαλλόμαστε με την ψευδαίσθηση ότι έχουμε κάνει ορθές επιλογές!

Ο Ιωάννης δεν είχε κράχτες να διαλαλούν το μεγαλείο του, ώστε να συρρέει προς αυτόν ο λαός. Ούτε πάλι οι προσερχόμενοι σ' αυτόν είχαν κάποια υλικά οφέλη. Απεναντίας ο λόγος του ήταν αρκούντως σκληρός στον αντίποδα του διαχρονικού δημαγωγικού. Βασική αρχή του κηρύγματός του προς τους προσερχόμενους ήταν **η μετάνοια**. Τόνιζε την ανεπάρκεια της καταγωγής των Εβραίων και ζητούσε την έμπρακτη μεταστροφή τους. Υπενθύμιζε το τέλος των άκαρπων δένδρων. Και ο λαός ζητούσε οδηγίες περί του πρακτέου. Και έδινε αυτός οδηγίες σκληρές, σκληρότατες: «*ο έχων δύο χιτώνας μεταδότω τω μη έχοντι και ο έχων βρώματα (φαγώσιμα) ομοίως ποιείτω*». Υπερακόντιζε κατά πολύ την εντολή του μωσαϊκού νόμου για τη διάθεση του δεκάτου στους φτωχούς. Οι σύγχρονοι «χριστιανοί» καταντήσαμε να θεωρούμε αυτή και παρόμοιες εντολές κομμουνιστική διαφώτιση! Και δεν ήσαν μόνο κάποιοι απλοί άνθρωποι του λαού, που προσέρχονταν και βαπτίζονταν, για να αφεθούν οι αμαρτίες τους. Ήσαν και άλλοι, όπως τελώνες και στρατιωτικοί στην υπηρεσία των Ρωμαίων, αδίστακτοι και άρπαγες. Και ζητούσαν και αυτοί συμβουλή! Και τους έδινε κάποια φαινομενικά απλή και ίσως αφελή: Να μην εισπράττετε υπερβολικά ποσά εκμεταλλευόμενοι τους αδύνατους ούτε να ζείτε σε βάρος τους απειλώντας και εκβιάζοντας. Αστείες φαντάζουν οι υποδείξεις, όμως δεν είναι. Κατ' αρχήν, γιατί προσέρχονταν αυτοί οι ισχυροί και άπληστοι της εποχής εκείνης; Είχαν κάποια ανάγκη; Είχαν βέβαια και μάλιστα μεγάλη. Οι τύψεις της συνείδησής τους, την οποία εμείς οι απελευθερωμένοι χαρακτηρίζουμε σήμερα ως έντεχνα προβαλλόμενη απειλή για την υποταγή μας στην εμπορευματική θρησκεία, είναι υπαρκτές και διαχρονικά

ταλανίζουν τους παραβάτες των εντολών του Θεού. Και οι υποδείξεις του προφήτη και προδρόμου του Χριστού δεν πήγαιναν χαμένες. Το βλέπουμε στις συνάξεις, στις οποίες ο Χριστός περιτριγυριζόταν από τελώνες και πόρνες! Το βλέπουμε στην περίπτωση της εκπληκτικής μετάνοιας του Ζακχαίου. Δεν γνώριζε τον Χριστό ούτε κατ' όψη. Γιατί διακαής η επιθυμία του τουλάχιστον να τον αντικρύσει; Και γιατί η αβίαστη λήψη της απόφασης να επιστρέψει τα αρπαγέντα στο τετραπλάσιο; Πόσο φτωχή είναι η «πανίσχυρη» λογική να ερμηνεύσει την ιστορία!

Βέβαια και τότε όπως σε κάθε εποχή υπήρχαν οι «αδιάφθοροι», οι μη έχοντες ανάγκη από συμβουλή, καθώς γνώριζαν, όπως και γνωρίζουν τα πάντα. Και ως γνώστες αυτοανακηρύσσονται τιμητές των πάντων και απαιτούν αναγνώριση, σεβασμό και πλήρη υποταγή στην εξουσία τους! Πήγαιναν και Φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι στον Ιωάννη, όχι βέβαια για να ωφεληθούν, αλλά για να ακούσουν και στη συνέχεια να κρίνουν και να κατακρίνουν. Και ήταν ιδιαίτερα καυστικός έναντι εκείνων ο προφήτης: «*Γεννήματα από οχιές, ποιος σας είπε ότι θα ξεφύγετε από την μέλλουσα οργή*». Και αντί να ωφεληθούν αποδεχόμενοι τις αδυναμίες τους, φιλαρχία και φιλαργυρία, απομακρύνονταν με περισσό πάθος κατά του προφήτη, γύρω από τον οποίο συνέρρεε ο λαός, τον οποίο ποτέ αυτοί δεν είχαν καταφέρει να υποτάξουν και να καταστήσουν θαυμαστές τους, παρά τους εκφοβισμούς και την τρομοκράτηση! Και το πάθος αυτό εκτονώθηκε με τη σταύρωση του σωτήρα Χριστού, την έλευση του οποίου ο Πρόδρομος κήρυττε.

Και εμείς σήμερα ζούμε με βεβαιότητες. **Οι εντός Εκκλησίας** ότι, καθώς αποτελούμε μέλη της, έχουμε εξασφαλισμένη τη σωτηρία. Δυστυχώς έχουμε επηρεαστεί σε βάθος από την προτεσταντική περί σωτηρίας αντίληψη.**Οι εκτός της Εκκλησίας** με τις βεβαιότητες που παρέχουν η αλματώδης ανάπτυξη της επιστήμης, η πολιτικοκοινωνική σταθερότητα και η υλική ευμάρεια. Το κήρυγμα του προφήτη αφήνεται για τους αφελείς! Όσο για τις τύψεις, καταφύγιο είναι η πώρωση. Και επαληθεύεται ο Ντοστογιέφσκι, που έγραψε: «***Χωρίς Θεό, όλα επιτρέπονται***»! **Και όταν μας βρίσκουν τα μύρια όσα κακά αναρωτιόμαστε: Γιατί;**

Ο Ιωάννης δεν αρκέστηκε στο να καταστεί πόλος έλξης των κοπιώντων και πεφορτισμένων. Θέλησε να παρέμβει και στα δρώμενα στα αστικά κέντρα και μάλιστα στη βασιλική αυλή. Το «*ουκ εξεστί σοι*», που απηύθυνε στον βασιλίσκο, εκλεκτό της ρωμαϊκής εξουσίας, είχε ως συνέπεια τη σύλληψη και φυλάκισή του. Όμως ο ηγεμόνας τον επισκεπτόταν στη φυλακή και τον άκουγε με ευχαρίστηση! Γιατί άραγε; Για να τηρήσει ισορροπία λαμβάνοντας σοβαρά υπ' όψη την αγάπη του «όχλου» προς τον φυλακισμένο; Ορμώμενος από τη δεισιδαιμονία, που χαρακτήριζε, όπως τονίζεται, πολλούς κατά την προεπιστημονική περίοδο; Οι εξηγήσεις φαίνονται σαθρές μπροστά στην τελική απόφαση του αποκεφαλισμού, για να μη ξεπέσει δήθεν στα μάτια μιας γυναίκας. **Ο εγωισμός είναι το φρικτότερο πάθος του**

ανθρώπου. Και η γυναίκα εκείνη έχασε το μισό βασίλειο, για να κερδίσει ένα κομμένο κεφάλι! Πώς ερμηνεύεται υλιστικά η επιλογή, όταν με βάση τις υλιστικές δοξασίες μοναδικό κίνητρο στις ενέργειες του ανθρώπου είναι το οικονομικό; Γι' αυτό και ο πάμφτωχος υλισμός απαξιώνει το ηρωικό φρόνημα, το οποίο οδηγεί τόσο τους ήρωες, υπερασπιστές της πατρίδας, όσο και τους μάρτυρες της πίστεως στη θυσία της ζωής τους.

Ζούμε σε κατ' εξοχήν αντιπνευματική εποχή. Η πίστη στον Θεό μυκτηρίζεται και η φιλοπατρία λοιδωρείται. Πιστοί και άπιστοι ζούμε με τη βεβαιότητα ότι όλα βαίνουν καλώς. **Η λέξη μετάνοια έχει φυγαδευθεί στα πλαίσια της εφαρμογής του πολιτικά ορθού**. Πού να τολμήσουμε να ξεστομίσουμε το «*ουκ εξεστί σοι*»; Τρέμουμε όχι βέβαια τη φυλάκιση και την εκτέλεση, αλλά τον απλό χλευασμό. Κι όμως ισχύει και για μας η προσφώνηση του Προφήτη προς τους Φαρισαίους και Σαδδουκαίους: Γεννήματα από οχιές, ποιος σας είπε ότι θα ξεφύγετε από την οργή;
Καιρός μετάνοιας.
«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»